

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/40/2026
Identifikačné číslo spisu:	4122010957
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4122010957.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného K. G. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 23. júla 2026 v Bratislave dovolanie obvineného K. G. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Kristíny Panasiukovej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 11. februára 2026, sp. zn. 2To/76/2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. G. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 10. októbra 2025, sp. zn. 6T/50/2022, uznal obvineného K. G. za vinného zo zločinu podvodu § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2025, sp. zn. 4To/24/2025, právoplatného 24. apríla 2025, (ktorým bol zrušený výrok o treste rozsudku Mestského súdu Bratislava I z 27. januára 2025, sp. zn. 37T/32/2024) a výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok z 13. októbra 2022, sp. zn. 46T/29/2022, právoplatného 14. apríla 2025, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému E. E., nar. XX. E. XXXX, bytom V., G. XXXX/X, škodu vo výške 50.000,- Eur.

Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „krajský súd“) na podklade odvolania obvineného K. G. a prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej tiež „prokurátor“) rozhodol rozsudkom z 11. februára 2026, sp. zn. 2To/76/2025 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o uloženom treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému uložil podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., zistiť poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. l) Tr. zák. a zistiť priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil skoršie výroky o treste uložené mu trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I zo 14. apríla 2022, sp. zn. 6T/9/2022, právoplatným 10. mája 2022 a trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok z 13. októbra 2022, sp. zn. 46T/29/2022, právoplatným 14. apríla 2025, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného K. G. zamietol, pretože nie je dôvodné.

Dňa 6. mája 2026 podal obvinený K. G. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUD. Kristíny Panasiukovej písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a síce, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. V odôvodnení podaného dovolania obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namietal, že napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, keď krajský súd pri ukladaní súhrnného trestu prihliadol aj na odsúdenie Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022, hoci toto odsúdenie bolo vydané v rozpore so zásadou špeciality vyplývajúcou z ustanovenia § 31 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a z ustanovení § 496 a nasl. Tr. por., čím došlo k nesprávnemu hmotnoprávnemu posúdeniu veci, a to najmä vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 42 Tr. zák. o ukladaní súhrnného trestu. Uviedol, že dňa 14. júna 2024 bol vydaný z územia Poľskej republiky na územie Slovenskej republiky výlučne pre trestné konania vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1Tp/29/2023, Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10T/18/2022 a Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 6T/50/2022. Vo vzťahu ku konaniu vedenému na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 46T/29/2022 nebol vydaný európsky zatýkací rozkaz, pričom sa po jeho vydaní zásady špeciality nevzdal. Napriek tomu bolo voči jeho osobe vedené trestné konanie, výsledkom ktorého bol trestný rozkaz Okresného súdu Pezinok z 13. októbra 2022, právoplatný 14. apríla 2025. Spôsob, akým sa krajský súd vysporiadal s touto jeho zásadnou námietkou, keď uviedol, že zákonnosť odsúdenia Okresného súdu Pezinok nemožno preskúmať v predmetnom konaní, ale iba v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov podaných v samotnej trestnej veci Okresného súdu Pezinok, považoval za nesprávny a formalistický. Podľa názoru obvineného, ak súd ukladá súhrnný trest podľa § 42 Tr. zák., je povinný skúmať, či skoršie odsúdenie, ku ktorému prihliada a ktorého výrok o treste ruší, predstavuje zákonný a použiteľný podklad pre uloženie súhrnného trestu. Nie je možné, aby súd bez ďalšieho vychádzal z právoplatného odsúdenia, ak bola dôvodne namietaná jeho nezákonnosť spočívajúca v porušení zásady špeciality v procese vydávania osoby z cudziny. Krajský súd teda nesprávne právne posúdil podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., v dôsledku čoho bol uložený trest v rozpore so zákonom, pričom táto nezákonnosť mala priamy vplyv na druh aj výmeru uloženého trestu.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, napadnuté rozhodnutie vo výroku o treste zrušil a vec vrátil krajskému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Dňa 11. mája 2026 bolo okresnému súdu doručené aj vlastnoručne spísané dovolanie obvineného, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) a písm. k) Tr. por., a síce, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné. V odôvodnení dovolania obvinený namietal porušenie zásady špeciality vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022 a s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 písm. b) Tr. por. aj skutočnosť, že krajský súd nedisponoval dodatočným súhlasom podľa § 32 ods. 1, ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namietal, že krajský súd mal zrušiť rozsudok okresného súdu aj vo výroku o vine, nakoľko nešlo o značnú škodu, ale, po novele Trestného zákona účinné od 6. augusta 2024, o väčšiu škodu, teda spôsobená škoda nenaplnila skutkovú podstatu trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu. Dodal, že súd nariadil hlavné pojednávanie na podklade obžaloby, ktorá nespĺňala základné náležitosti hmotnoprávneho charakteru. Záverom dovolania obvinený požiadal o prerušenie výkonu trestu podľa § 380 ods. 4 Tr. por.

K dovolaniu obvineného podaného prostredníctvom ustanovenej obhajkyne sa vyjadril prokurátor podaním z 20. mája 2026 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu. Mal za to, že rozsudok krajského súdu je zákonný a opodstatnený a konanie predchádzajúce jeho vydaniu netrpí žiadnymi právnymi vadami. Krajský súd ako odvolací súd sa riadne vysporiadal aj s otázkou prípadnej aplikácie tzv. zásady špeciality podľa § 496 Tr. por. vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022. Uviedol, že krajský súd nerušil celý výrok rozsudku Okresného súdu Pezinok, ale len jeho výrok o treste tak, ako to ukladá ustanovenie § 42 ods. 2 Tr. zák. V konaní, za ktoré bol obvinený K. G. odsúdený Krajským súdom v Nitre, bol riadne vydaný európsky zatýkací rozkaz a tak, ako je uvedené v rozsudku krajského súdu, nebolo možné do obsahu výroku o vine Okresného súdu Pezinok v tomto konaní zasahovať. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) dovolanie obvineného K. G. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený vlastnoručne spísaným podaním označeným ako „Doplnenie dovolania“ (doručeným najvyššiemu súdu 6. júla 2026), v ktorom vyjadril nesúhlas s názorom prokurátora a v zásade len zopakoval tvrdenia, ktoré už uviedol vo svojom vlastnoručne spísanom dovolaní.

Spisový materiál bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o podanom dovolaní 11. júna 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je

všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o samotné námietky obvineného špecifikované v podanom dovolaní, tieto možno s prihliadnutím na ich vecný dosah rozčleniť do dvoch základných kategórií, a to jednak na námietky smerujúce proti výroku o vine a jednak námietky proti výroku o treste. Uvedená diferenciácia argumentov obvineného je dôležitá predovšetkým z hľadiska prípustnosti skúmania dovolacích námietok zo strany najvyššieho súdu v danom dovolacom konaní.

Vo vzťahu k uplatneným námietkam obvineného najvyšší súd uvádza, že pri ich preskúvaní bol limitovaný ustanovením § 257 ods. 5 Tr. por. Z obsahu predloženého spisového materiálu, konkrétne zo zápisnice z hlavného pojednávania okresného súdu zo 16. apríla 2025, najvyšší súd totiž zistil, že v posudzovanej trestnej veci okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a zároveň podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie, v ktorom sa obvinený priznal k spáchaniu skutku sa na hlavnom pojednávaní nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody.

Z obsahu predmetnej zápisnice ďalej vyplýva, že prijatiu vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. predchádzal postup okresného súdu, ktorý bol plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Obvinený bol zo strany okresného súdu riadne poučený o svojich právach a následne súhlasne odpovedal na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Tr. por., teda aj na otázky, či rozumie právnej kvalifikácii skutku a či bol oboznámený s trestnou sadzbou, ktorú zákon za tento trestný čin ustanovuje.

Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré podľa § 257 ods. 5 Tr. por. spočívajú v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo strany obvineného teda výrok o vine prvostupňového rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním zo žiadneho z dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por., pretože v tomto rozsahu je dovolanie vo vzťahu k vine neprípustné.

Výnimku v tomto smere tvorí iba dovolanie podané podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., avšak v tomto kontexte je potrebné zdôrazniť, že pri určení okruhu osôb, ktoré sú oprávnené v danej situácii dovolanie podať, nemožno ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1, ods. 2 a § 372 ods. 1 veta prvá Tr. por. V zmysle uvedeného, proti prvostupňovému rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny podľa § 257 ods. 5 Tr. por., môže dovolanie smerujúce proti výroku o vine podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Tr. por.] (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12/2017).

Zo znenia ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. totiž jednoznačne vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa, teda iba v prípade, ak proti výroku, ktorý dovolaním vecne napáda, podal riadny opravný prostriedok o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným. Keďže obvinený nepodal a ani nemohol v zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. podať proti výroku o vine riadny opravný prostriedok, a ani

nedošlo k zmene tohto výroku v jeho neprospech na podklade odvolania prokurátora, nebol, pokiaľ ide o námietky smerujúce voči výroku o vine, v posudzovanej veci osobou oprávnenou podať dovolanie a takouto osobou by mohol byť iba minister spravodlivosti.

Vyššie prezentované závery však neplatia vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného podradených pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré smerujú proti výroku o treste, voči ktorému obvinený riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo dovolacím súdom rozhodnuté, podal. V tomto smere je obvinený bezpochyby osobou oprávnenou na podanie dovolania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Obvinený v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., namietal nesprávne hmotnoprávne posúdenie veci vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 42 Tr. zák., z dôvodu, že krajský súd pri ukladaní súhrnného trestu prihliadol aj na odsúdenie Okresným súdom Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022, hoci toto odsúdenie bolo vydané v rozpore so zásadou špeciality.

Vo vzťahu k predmetnej námietke obvineného najvyšší súd v zhode s názorom prokurátora uvádza, že v predmetnom konaní bol riadne vydaný európsky zatýkací rozkaz a tak, ako je uvedené v rozsudku krajského súdu, nebolo možné do obsahu výroku o vine Okresného súdu Pezinok v tomto konaní zasahovať. Argumentáciu krajského súdu, že zákonnosť vydania a odsúdenia vo veci vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 46T/29/2022 nie je možné v prejednávanej veci preskúmať a je potrebné vychádzať z toho, že obvinený bol právoplatne uznaný vinným trestným rozkazom Okresného

súdu Pezinok z 13. októbra 2022, sp. zn. 46T/29/2022, považuje najvyšší súd za správnu a dodáva, že preskúmania prípadnej nezákonnosti tohto právoplatného a v registri trestov evidovaného odsúdenia z dôvodu porušenia zásady špeciality sa obvinený môže domáhať prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov v konaní pred Okresným súdom Pezinok, ktorý predmetné rozhodnutie vydal. Námietka porušenia zásady špeciality v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok preto nemôže byť predmetom posúdenia dovolacím súdom, keďže by tým došlo k neprípustnému preskúmaniu vecnej správnosti a zákonnosti právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v inom trestnom konaní.

Krajský súd teda postupoval správne, keď pri zistení podmienok na uloženie súhrnného trestu prihliadol aj na uvedené odsúdenie Okresným súdom Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022 a obvinenému K. G. vo vzťahu k odsúdeniam Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6T/9/2022 a Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022 ukladal súhrnný trest odňatia slobody v zmysle § 42 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie súhrnného trestu.

V prejednávanej veci bol skutok spáchaný 21. septembra 2019 a tento bol spáchaný skôr ako bol obvinenému doručený trestný rozkaz vo veci Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022 za skutok z 15. marca 2021, k čomu došlo 18. júla 2024, a čomu predchádzalo spáchanie skutkov od 26. mája 2021 do 4. júna 2021, za ktoré bol uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6T/9/2022, právoplatným 10. mája 2022. V prípade skutku spáchaného v prejednávanej veci 21. septembra 2019, skutku z 15. marca 2021 vo veci Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 46T/29/2022 a skutkov spáchaných od 26. mája 2021 do 4. júna 2021 vo veci Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6T/9/2022 ide o zbiehajúcu sa trestnú činnosť obvineného, v období spáchania ktorej nedošlo k vyhláseniu iného odsudzujúceho rozsudku (resp. doručenia trestného rozkazu obvinenému) za iný trestný čin obvineného, pričom ohľadom skorších odsúdení sa na obvineného nehľadelo, ako keby nebol odsúdený.

Pokiaľ ide o odsúdenie Mestským súdom Bratislava I z 12. februára 2025, sp. zn. 37T/32/2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2025, sp. zn. 4To/24/2025, vo vzťahu k tomuto odsúdeniu krajský súd správne uviedol, že nejde o súbeh zbiehajúcej sa trestnej činnosti ale o recidívu, keďže v tomto konaní bol obvinený odsúdený za pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák. (za skutky spáchané od 23. februára 2022 do 30. júna 2022), ktorý bol dokonaný ukončením posledného čiastkového útoku tohto trestného činu 30. júna 2022, čo nastalo až po tom, ako bol obvinenému vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6T/9/2022 doručený trestný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť 10. mája 2022.

Krajský súd obvinenému správne za uvedené zbiehajúce sa skutky uložil súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. vo výmere určenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Pri aplikácii asperačnej zásady sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich (zo zbiehajúcich sa trestných činov) najprísnejšie trestného o jednu tretinu (§ 41 ods. 2 Tr. zák.). V danom prípade najprísnejšie trestným spomedzi zbiehajúcich sa trestných činov je zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Tr. zák., s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody od 2 až do 8 rokov. Správne postupoval krajský súd i v prípade aplikácie ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. por. vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Námestovo z 30. septembra 2014, sp. zn. 6T/134/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina z 2. decembra 2014, sp. zn. 1To/79/2014. Pre opätovné spáchanie zločinu bolo v predmetnej prejednávanej veci potrebné zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu tak, ako to vyžaduje § 38 ods. 3 Tr. zák. Po úprave rozpätia trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. a následne podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. krajský súd správne ustálil jej rozpätie na hodnotách 4 roky až 10 rokov a 8 mesiacov a obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výške 4 rokov a 6 mesiacov, čiže pri dolnej hranici trestnej sadzby upravenej vyššie uvedeným správnym postupom krajského súdu.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že v rozsahu námietok

vymedzených v dovolaní obvineného nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov, ktoré mohol obvinený použiť, a preto dovolanie obvineného K. G. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania vecí, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

V nadväznosti na uvedené sa najvyšší súd nezaoberal návrhom obvineného na prerušenie výkonu dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.